

VŠE V

JEDNOM

Závěr putování po Číně

Víkend ve Vesmíru

Athletický přebor v JBC

Absurdní drama

25 let lužských skautů

Teorie grafů pro každého

Ilustrace! Ilustrace!

WEB ČASOPISU

www.allinone.tode.cz

Info pro čtenáře

Náš čas se nachýlil a je zde poslední číslo časopisu ALL IN ONE. Toto číslo bylo vytvořeno bez pomoci internetu a s maximální eliminací práce s počítačem. Možná se Vám toto vydání bude zdát graficky strohé, ale vrátí Vás do dob, kdy „download“ bylo ještě sprosté slovo a úlohu dnešních počítačů plnil psací stroj.

Děkujeme za přízeň všem deseti čtenářům, kteří si náš časopis četli, a doufáme, že se Vám časopis AIO libil.

Redakční tým

Šéfredaktor:

Jakub Klofát

Pedagogický dozor:

Viktor Kořístka

Redaktoři:

Jakub Pavliš, Jana Pavlišová, Kristýna Birinyi,
Tereza Čermáková, Adéla Zvárová, Petr Chvojka, Petra
Vrbová,

Jáchym Kovář, Jakub Hledík, Klára Mauerová,
Karolína

Vodvářková, Tereza Spilková, Lukáš Klouček

Korektor:

Jana Pavlišová

Oslava 25 let od obnovení skautského střediska v Luži

Bude to již čtvrt století nepřerušené činnosti skautů v Luži. Proto bychom se rádi sešli a zavzpomínali na chvíle a lidi s našim střediskem spojené. Rádi bychom, aby se mohla zúčastnit většina z těch, kteří našim střediskem za posledních 25 let prošli. Proto prosíme každého, kdo se o této akci dozví a někoho takového zná, aby mu tuto zprávu předal.

Program i další bližší informace můžete nalézt na našich webových stránkách www.tangramluze.skauting.cz nebo ve facebookové události pod výše zmíněným pojmenováním.

S případnými dotazy či nápady se obračejte na střediskový email: tangramluze@seznam.cz nebo mob. číslo 774 654 230.

Na každého skautského bratra i sestru se srdečně těšíme.

za středisko TANGRAM Luže,
Uzlík :)

Maturitní ples GSŘMR 2015

V pátek dne 30. 1. 2015 se uskutečnil již tradiční maturitní ples třídy Oktávy našeho gymnázia. Celým večerem nás provázelo moderátorské duo – Kateřina Zelenková a Matouš Kyncl. Ples nám zahájila proslovem paní ředitelka Dagmar Kučerová a zástupce zřizovatele pan Jaroslav Kyncl. Oficiální zahájení proběhlo podle plánu a v 19:30 začalo profesionální předtančení v podobě ladných pohybů, o něž se postarala taneční skupina TK ELLA z Chotěboře. O půl hodiny později přišla na řadu naše Oktáva. Poslední dny a měsíce jsme věnovali přípravě nástupu k šerpování. Na první pohled se mohl náš výstup zdát jednoduchý, ale věřte, že synchronizovat tolik tanečních analfabetů do jednoho celku není nic jednoduchého a svůj nejlepší taneční kousek jsme si nechávali na později. Po našem nástupu následovala pro všechny velmi oblíbená část, a to šerpování. Tento přechodový rituál, kdy se z obyčejného studenta stane maturant posledního ročníku, je pro každého různě silný a emotivní zážitek. O každém spolužákovi bylo ve zkratce, a většinou humornou formou, řečeno pár pikantností z jeho soukromého či studentského života. Poté následovala oblíbená píseň a krátká cesta obohacená potleskem, křikem a hodem drobných mincí od nejbližších daného studenta. Jakub Hledík nám svým humorným proslovem shrnul naše fungování na této škole a pokud se někdo během jeho proslovu nezasměl, tak buď proto, že neposlouchal, nebo proto, že ho prostě nepochopil. Ale to nechám každému na zvážení. Paní třídní učitelka Zuzana Slavičková nezdržovala dlouhými řečmi a všem nám udělala radost párem hezkých vět o tom, jak se jí s námi hezky

spolupraocvalo. Jakmile domluvila a my si připili, vrhli jsme se s košťaty a jinými metacími prostředky na sbírání toho, co na nás naši prarodiče, rodiče a kamarádi s láskou a chutí naházeli. Skupina Artur se nám celý večer starala o kvalitní hudební doprovod a snad každý z nás si našel v jejich repertoáru nějakou tu svoji oblíbenou písničku. Mezeru mezi šerpováním a Lightstick show nám vyplnily slečny z Wild Cats se svým tanečním číslem. Ničím nepřerušovaná zábava plynula dál, až přišel čas na naše další taneční číslo. Pro naše hosty jsme si připravili Lightstick show. Sál zmizel v roušce tmy a do toho jsme nastoupili my. Ukázali jsme originální taneční show našich světélkujících těl, kterou doprovázel nabušený hudební set. Musím říci, že mě odezva publika velmi mile překvapila. Potlesk byl bouřlivý a spustil se ještě před začátkem naší choreografie. Nebojím se říci, že by nám vystoupení mohlo závidět i kdejaké taneční uskupení. Půlnoční překvapení ocenily hlavně dívky. Mladí a spoře oblečení chlapci s těly, na kterých byl vidět každý jejich sval, nám předvedli, že skákat umí nejen klokani, ale i lidé. Po vystoupení skupiny Artmoving nás čekal poslední akt - zašlapávání našich šerp. Doufejme, že jsme jim dali co proto a smůlu, kterou jsme se symbolicky snažili zašlapat, jsme zahnali dostatečně. Doufám, že maturitní ples si ostatní návštěvníci užili tak, jako já a věřím, že za rok se setkáme na podobně vydařeném plese. My, Oktáva, snad už jako spokojení vysokoškoláci.

Klára Mauerová

RELAX

s Petrou Vrbovou

Tajemství kapes

Někdy mám pocit, že v každé mé kapse se skrývá malé utajené nekonečno. A nebo nějaký podivný, alternativní svět. Mizí v něm spousta drobností, aby se pak znovu objevovaly v ten nejnevhodnější čas. Z obsahu kapes poznáte člověka - tedy aspoň mě ano. Moji maminku mé kapsy přivádějí k šílenství (mezi námi, už pěkně dlouho mi tvrdí, že se ze mě jednou zblázní, ale zatím je podle mého názoru ve vrcholné psychické formě) - vždycky ke mně beze slova vejde do pokoje a ve dvou prstech drží mé kalhoty nebo bundu. Víím, co to znamená, ačkoliv to dávno neříká - „Vyprázdní si kapsy, jdu to vyprat“. Dneska se prala bunda. Tak se podíváme, co tu máme.

Levá kapsa: čtyři jízdenky, účtenka z Tesca, jeden bonbon, půl balíčku papírových kapesníků a prázdný sáček (radši nezkoumat od čeho).

Pravá kapsa: rukavice (ty jediné tam patří), prázdný obal od žvýkaček, malá tužka z IKEY (to je ten alternativní vesmír - jak ta se tam dostala?), jakýsi propagační leták, který mi vnuťtil někdo na ulici, dvě korunové a jedna dvoukorunová mince, sichrhajska.

Mimochodem, všimli jste si, že člověk má sichrhajsky v kapse jenom, pokud je nepotřebuje? Stejně jako mám u sebe vždycky papírové kapesníky - tedy pokud nemám zrovna rýmu.

Ano, přiznávám - možná jsem bordelárka. Alespoň co se kapes týče. Ale nakonec - neříká se snad, že pořádek je pro blbce a inteligent zvládne i chaos?

Kam na víkend?

Stává se ti někdy, že nevíš co podniknout, kam za zábavou? Chtěl(a) bys zažít něco, co tě nadchne? Nemáš kamarády, se kterými bys něco podnikal(a) nebo máš partu přátel a chtěli byste podniknout něco nového? Pak je přímo pro tebe stvořen VESMÍR.

Co je to Vesmír?

Vesmír je DCŽM (Diecézní centrum života mládeže).

Kde je?

Nachází se v Orlických horách přibližně 3km od obce Deštné.

Kdo tam jezdí?

Sjíždí se sem mladí lidé (od 14 let), převážně z Královehradecké diecéze, ale někteří se vypraví i přes celou Českou republiku nebo až ze Slovenska. Centrum je založeno na křesťanských základech, ale dost často sem přijíždí i nevěřící lidé a vůbec ničemu to nevadí.

Kdo se o Vesmír stará?

Na Vesmíru přebývá po celý rok "Vesmírný tým". Ten je složen z kněze pro mládež Tomáše Hoffmanna, který je takovou hlavou Vesmíru. Spolu s ním je tam ještě další kněz Jenda Barborka, který působí v blízké farnosti, ale má Vesmír moc

rád, a tak tam bydlí a pomáhá. A v neposlední řadě zde působí i mladí dobrovolníci, momentálně 4 lidé, kteří souhlasili, že nějaký čas budou k dispozici na Vesmíru. Připravují zde programy na jednotlivé akce a udržují tak život v centru.

Jak to tam chodí?

Během roku Vesmír pořádá mnoho víkendových i týdenních akcí. Jednotlivé akce jsou často tematicky laděny, např. Snowboard weekend, Běžkařský víkend, Vesmírný festival, Taneční týden, Sportovní týden, Duchovní obnovy, atd. Nebo se zde pořádají akce určené k oslavě ročně se opakujících svátků, např. Silvestr a Velikonoce. Výjimkou mezi akcemi jsou Teenager víkendy, kdy se snižuje věková hranice účastníků (12-19 let). Opakem jsou Víkendy pro cetileté, kam naopak jezdí mladí od 20 let a výše.

Kde se dozvím víc?

Je pochopitelné, že jsem zde nemohla vypsát všechny podrobnosti, které by vás mohli zajímat, ale to vůbec nevadí, můžete si je přečíst na oficiálních webových stránkách www.vesmir.signaly.cz.

Karolína Vodvářková

ČÍNOU

s Petrem Chvojkou

Úterý: 15. 4. 2014

Ráno po snídani v malém městě Tai'an (na tamní poměry malé město, které má necelý milion obyvatel) jsme vyrazili hledat autobus. Udělali jsme kolečko přes město a našli jsme ho neda-leko místa, odkud jsme vyšli. Dovezl nás pod horu Tai Šan, což je jedna z pěti posvátných hor Taoismu. Do poloviny hory jsme ještě dojeli mikrobusem. Dále se dá stoupat po strmých schodech nebo jet lanovkou. My jsme pro ušetření času i těla zvolili dru-hou verzi. Bylo jasno, ale díky místnímu oparu byla dohlednost menší než 10 km, takže okolní kopce vidět byly, ale město Tai'an pod horou už téměř ne. Prý se odtud pozoruje i východ slunce nad mořem, které je ale asi 200 km daleko. Na samotném vrcholu hory je několik chrámů. Cestou zpět jsme sešli polovinu hory po schodech a zbytek jsme dojeli mikrobusem. Taxík nás pak odve-zl na rychlovlakové nádraží, které leží na okraji města. Pak jsme jeli již standardní rychlostí 300 km/h zpět do Pekingu.

Středa: 16. 4. 2014

Ráno jsme se vyrazili podívat na ostatky předsedy Komuni-stické strany Číny Mao Ce-Tunga. K tomu je určené velké mau-zoleum na náměstí Nebeského klidu. Když jsme tam ale dorazili, neviděli jsme žádnou nekonečnou frontu. Dnes bylo totiž, z nám neznámého důvodu, zavřeno. Místo toho jsme pak navštívili Vel-kou síň lidu, což je budova, kde probíhají sjezdy čínské ústřední politické strany. Hlavní posluchárna má tisíce křesel. Poté jsme zamířili do výstavní síně územního plánování města Pekingu,

kde má být model téměř celého města tak, jak by mělo vypadat v příštích 10-20 letech. Tuto budovu jsme ale podle průvodce vůbec nenašli. A ani místní nám neporadili. Pokračovali jsme do Podzemního města, což je soustava protiatomových krytů, určených pro pobyt cca 1 000 000 lidí. Bohužel jsme se dozvěděli, že toto muzeum je již delší dobu uzavřeno. Zatím ne úplně úspěšný den. Pokračovali jsme ke zbytkům původních městských hradeb. Ty už tam naštěstí byly. V podvečer jsme ještě navštívili olympijský park. Tam jsou různá sportoviště z olympijských her z roku 2008. My jsme se podívali na hlavní stadion zvaný Ptačí hnízdo, kde byl zahajovací ceremoniál a atletické soutěže. Zajímavé bylo, že se nám ten stadion zdál opticky malý. To asi v porovnání se všudypřítomnými obrovskými prostranstvími. Večer je tento stadion společně s Vodní kostkou, kde probíhalo plavání, perfektně nasvícen. Večer jsme ještě zajeli na hlavní vlakové nádraží zakoupit lístky na náš poslední výlet.

Čtvrtek: 17.4.2014

Z hlavního nádraží, které je hned vedle našeho hotelu, jsme vyrazili na severovýchod do města Chengde. Jeli jsme obyčejným vlakem přes hory, takže urazil 250 km za 4 a půl hodiny, což bylo pomalé tempo vhodné pro focení krajiny i vesnic. V tomto městě je letní sídlo císařů a mnoho klášterů. My jsme navštívili ten, kde je 22 metrů vysoká socha buddhistické bohyně, která má navíc 42 rukou. Vedle byl ovál, kde lidi (asi

v důchodu) bruslili na kolečkových bruslích. To letní sídlo, které jsme navštívili v zápětí, je údajně největší park v Číně, kde je rozeseto mnoho různých letohrádků a altánků. Nejzajímavější byli opět lidé - Babička, co cvičila kung-fu a starší pán s nunčaky, kterému bylo asi tak sto let. A taky učitel angličtiny, který nás evidentně zkoušel, jak dobře umíme anglicky.

Pátek: 18.4.2014

Ráno jsme vyrazili taxíkem na Velkou čínskou zeď. Vybrali jsme téměř neopravený úsek, kde mělo být podle průvodce málo lidí. Taxík nás vysadil kdesi na křižovatce s tím, že dál se zajet nedá a my jsme viděli zeď na obzoru v oparu na hřebeni hor. Brzy nám došlo, že se pod zdí buduje megaturistické centrum ve formě starého čínského města s vodními kanály. Všechno zde roste na zelené louce a pracují zde na tom stovky lidí. Ačkoliv ještě městečko není dokončeno, chtěli po nás obrovskou sumu za to, že městečkem projdeme směrem ke vstupu na zeď. Hlavně, že nám nabízeli, jestli si tam nechceme koupit dům. Nakonec se našel kompromis, ale vstup byl výrazně dražší, než kdybychom jeli na Velkou čínskou zeď někam jinam. Lanovkou jsme popojeli výše a pak už jsme šplhali po svých. Prošli jsme několik hlásek a z té výšky bylo vidět, jak se zeď táhne daleko. Zeď skutečně nebyla opravená a byli jsme tam skoro sami. Pak jsme sjeli zpět lanovkou a do asi 150 km vzdáleného Pekingu jsme se dostali dvojicí autobusů.

Sobota: 19.4.2014

Dnes ráno jsme se rozhodli vrhnout se do čínského šílenství, abychom ještě víc nasáli místní atmosféru. Jít o víkendu do mauzolea Mao Ce-Tunga není záležitost na 5 minut, ale protože jsme měli již všechny důležité památky za sebou, mohli jsme si dovolit nějaký čas obětovat. Vystoupili jsme na náměstí Nebeského klidu. Tam byly davy lidí, které by bylo možné počítat po tisícovkách. Spořádaně se tam vinula nekonečná fronta do mauzolea. Už jenom najít její začátek nám zabralo asi čtvrt hodiny. Ve frontě jsme strávili pouze hodinu a dvacet minut, protože ubíhala docela rychle. Složitými výpočty jsem odhadl, že byla dlouhá více než 1,9 km a vinula se po náměstí jako had. Předbíhat se tam moc nedá, protože pořádek hlídají desítky vojáků i dobrovolníků. Také jsem spočítal, že v době, kdy jsme začínali čekat frontu, před námi stálo asi 8000 lidí. Když jsme přišli po hodině a 20 minutách k bezpečnostní kontrole, tak se zjistilo, že máme u sebe jeden malý fotoaparát, což se nesmí, protože na to je určena úschovna zavazadel a fotoaparátů (všechny mobilní telefony s fotoaparátem povoleny jsou, ale fotit Maa se samozřejmě nesmí). Nějaká poctivá kontrolorka dbala předpisů a nekompromisně nás chtěla vyhodit z fronty pryč. To jsme ale nechtěli. Nasadili jsme taktiku „rozumíme jenom tomu, co se nám hodí“. Když říkali, ať odejdeme, dělali jsme, že nechápeme, co se děje. A tak jsme tam stáli a čekali, že se někdo smiluje. Nakonec přišla ředitelka mauzolea v uniformě a rozhodla, že půjdeme přednostně na řadu, ale musíme odevzdat fotoaparát, který nám vrátí až u východu. A tak se také stalo. Mao Ce-Tunga (nebo jeho plastovou kopii) s nasvíceným obličejem do oranžova jsme za pochodu viděli asi 15 vteřin, ale celkově to byl zážitek opravdu nevšední. Odpoledne jsme strávili v parku Beihai, kde jsou jezírka, zahrady, ale hlavně další a další chrámy se sochami buddhů. Večer jsme

se těšili na pekingskou kachnu, což je zdejší specialita. Našli jsme restauraci k tomu doporučenou a objednali si. Musím ale říci, že toto jídlo nás vůbec neoslnilo a dokonce nám povětšinou ani nechutnalo. Restaurace přitom byla úplně plná, což by značilo, že tam vaří dobře. Pekingská kachna tak pro nás byla jen zklamáním a odškrtnutím si dalšího bodu v plánu naší dovolené.

Neděle: 20.4.2014

Nastal poslední den v Pekingu. Dopoledne jsme navštívili starobylou astronomickou observatoř, možná nejstarší na světě, kde po staletí čínští hvězdáři sledovali dění na obloze. Používali k tomu důmyslné zdobené přístroje, které tam jsou vystaveny. Poté jsme šli utratit pár korun za suvenýry na tržnici. Prodávají tam například i objektivy Canian (Made in China), které jsou od pohledu k nerozeznání od objektivů Canon profesional. Odpoledne jsme ještě shlédli představení v akrobatickém divadle (jako cirkus bez zvířat), což byla tečka za Čínou, jak se patří. Bylo to naprosto strhující představení, jen jsme

zírali, co všechno jsou čínští akrobaté schopni natrénovat. Pro představu 12 jedoucích cyklistek pouze na jednom kole anebo 8 motocyklistů v kulové aréně smrti najednou. Pak už byla jen poslední večeře u nás v hotelu a společné foto se servírkami, které nás tam celé dva týdny obsluhovaly. Večer byl pak největší problém, jak všechny věci zase nasoukat zpět do kufrů.

Pondělí: 21.4.2014

Už ve 4 hodiny ráno jsme se vydali dodávkou na letiště. Letadlo mělo odlet v 7:25, ale než jsme se prodrali všemi kontrolami, měli jsme to jen tak tak, že jsme to vůbec stihli. Nebe nad celou Čínou bylo bez mraků, takže jsme znovu viděli

čínskou zeď, nekonečnou poušť Gobi a zasněžené hory. Ty nejvyšší hory v Pákistánu byly ale tentokrát pod mraky. Dlouhým letem nad vyprahlou krajinou jsme se dostali až k Dubaji. Přistání jsme absolvovali na dvakrát, takže jsme si opět dali kolečko ve vzduchu navíc. První přistání se podle jednoho stevarda nepovedlo kvůli tomu, že byl před přistávací dráhou detekován stříh větru, proto jsme museli znovu vystoupat. Druhé přistání bylo OK. Pak jsme se jeli ubytovat. Vybrali jsme hotel nedaleko nejvyšší budovy světa Burj Khalifa s výhledem na ni a okolní fontány. Ve městě jsme si prošli starou část, kde se nacházejí tržnice.

Úterý: 22.4.2014

Zahájili jsme den pohledem z 40. patra na nejvyšší budovu světa Burj Khalifa ve světle vycházejícího slunce. Když jsme vylezli z hotelu, pocítili jsme ihned kruté vedro. Metrem jsme zamířili do obytné čtvrti Dubai Marina, kde se nacházejí nejvyšší bytové domy na světě. Hned u toho je pláž a tam jsme se také vykoukali. Voda byla dosti teplá. Byli jsme tam chvíli a i to stačilo k tomu, abychom se trochu přismahli do červena. Pak jsme šli procházkou dál. Taxíkem jsme dojeli k nejluxusnějšímu hotelu světa Burj al Arab ve tvaru plachetnice. Taxíky tu jsou relativně levné, protože patří stejné vládni společnosti jako metro a autobusy. Téměř nikdo, kdo tu pracuje na běžné pozici (včetně taxikářů), není místní. Jenom my jsme mluvili s Indy, Íránci, Pákistánci a s Afghánci. Dále jsme pokračovali do Dubai Mall, což je dle některých měřítek největší obchodní centrum světa. Tam mají v takovém atriu standardní hokejový stadion. Arabáš jezdící s rolbou vypadal dost srandovně. Pak tam mají i vodopád, ale asi nejzajímavější je obrovská akvarijní stěna (opět největší na světě), za kterou plave velké množství nejrůznějších ryb. Pak už nás ale čekal výtah na vyhlídku ve věži Burj Dubai. Nejprve bezpečnostní kontrola, pak několik front a za minutu na hoře. Jedná

se o třetí nejvyšší umělou vyhlídku na světě (452 m), hned za tou Šanghajskou, kde jsme byli dříve. Vzhledem k údajně pouštnímu prachu bylo vidět max. 10 km do dálky. Západ slunce proběhl také do prachu. Osvětlené město z vrchu bylo ale parádní. Večer jsme ještě shlédli fontány, které stříkají a svítí podle hudby, která k tomu hraje. Jsou asi také největší na světě. Musím říci, že Burj Khalifa je při pohledu z blízka opravdu vysoká. Večer jsme ještě udělali fotky z balkónu a to byl v podstatě konec naší cesty.

Středa: 23.4.2014

Ráno jsme metrem zamířili na letiště. Tam nás čekalo nemilé překvapení, když jsme místo sedadel u okna v letadle dostali místa do prostřední řady, takže celou cestu jsme z okénka neviděli vůbec nic. Nevím, na co se tedy ta sedadla 2 měsíce dopředu rezervují. Takže na závěr to byla taková drobná kaňka na jinak podařeném výletu. Počasí jsme celou dobu měli pěkné. Až na pár kapek jsme ani jednou nezmokli. A nakonec jsme přistáli v Praze a výletu byl konec.

VÍŠ, KOLIK MI JE, ALE VÍŠ, JAKÁ JSEM UVNITŘ?

Bohužel jsem došla k závěru, že musím veřejně vyjádřit své zklamání. A to nejjednodušší nabízenou cestou, tedy prostřednictvím našeho časopisu. Přemýšlela jsem o tom již déle a po posledním divadelním představení ("Jak to bylo, pane Shakespeare,"), jež o sobě uvádí, že je výukové, jsem se utvrdila v názoru, že se nejedná o ojedinělý výskyt tohoto problému.

Má nespokojenost vyplývá z politováníhodného zjištění, že dospělí lidé žijí v domněnku, že KAŽDÝ mladý člověk zapadá do jistého stereotypu (pracovně jej nazveme "teenager,"). Tento "teenager," se podle veřejného a očividně i většinového mínění vyznačuje tím, že neuznává autority, že nemá pochopení pro vážnou hudbu ani klasická díla, že neusiluje o moudrost, že je povrchní, že nepociťuje zodpovědnost, že není schopen unést kritiku, že má nezkrotnou touhu odporovat a že odporuje, aniž by o věci rozumně uvažoval.

Takto to na mne aspoň často působí. A zmíněné divadelní představení mne pouze utvrdilo. Musím říci, že mne osobně to uráží a rozesmutňuje. Toto divadelní představení bylo založeno na minimu opravdu cenných a výukových informací. Měla jsem dojem, že jim jde pouze o to, aby strhli dav k smíchu, nicméně způsob a tvář jejich humoru byla po celou dobu představení jednotvárná, bez obměny a ani v nejmenším nenutila diváka přemýšlet. Kdybychom detailně rozebrali jednotlivé žerty a odhalili, čemu se vlastně smějeme (ať už jsou to úchylné narážky, posměch vůči nevzhlednému jedinci nebo rasové předsudky), pak bychom zjistili, že je to velmi ubohé.

Je možné, že jsem špatně pochopila funkci tohoto představení, ale již mě unavuje, jak je nám mladým podstrkáván zkreslený pohled. Pokud nám chtěli sdělit něco o Shakespearovi a pokud věří, že jeho dílo je dobré, pak jej přeci nebylo třeba upravovat, nebylo třeba jej parodovat. Sama za sebe říkám, že bych bývala velmi ráda zhlédla divadelní kus zpracovaný dle originálu. A proto píši tento článek, abyste se nebáli, že mladí lidé klasiku neunesou.

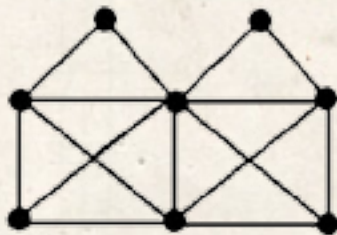
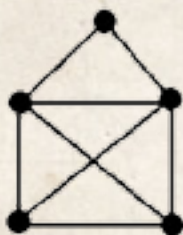
Netvrdím, že neexistují ti "teenageři,, kteří se některými ze zmíněných charakteristik vyznačují, ale neškatulkujte je prosím předem, nechte je si vybrat a udělat si vlastní názor a přístup. Nechte je stát se dospělými, uvědomělými mladými, jinak si vychováváte takové mladé, jaké mít nechcete! Každý přeci nemusí mít rád "moderní,, hudbu, nosit "moderní,, oblečení, opakovat "moderní,, názory cizích lidí, jen proto, že je to "mainstream,,. Napadá mě k tomu, že ke stejné věci se již před mnoha lety vyjadřoval Karel Čapek, což vypovídá o tom, že tento problém dosud nebyl vyřešen. A tak prosím, nebuďme průměrní!

Karolína Vodvářková

18 ≠ 18 (= 15)

Teorie grafů aneb kreslení domečků jedním tahem.

Motivační úloha: Který(é) z těchto grafů lze nakreslit jedním tahem?

Začneme několika pojmy, bez kterých by to nešlo.

Definice 1 Graf je uspořádaná dvojice (V, E) , kde V představuje množinu vrcholů a E je množina hran.

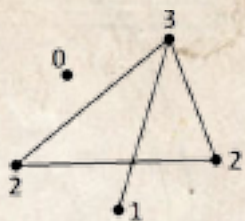
Například toto je graf. Řečeno jednoduše, jedná se o několik bodů (kterým říkáme vrcholy), z nichž některé (klidně žádné, nebo i všechny) jsou spojené čarou (té říkáme hrana).

Definice 2 Graf G nazveme souvislý, pokud existuje tah mezi každou dvojicí jeho vrcholů.

To znamená, že pokud se můžeme dostat z každého vrcholu na všechny ostatní po hranách, je tento graf souvislý. Takže graf u první definice nebyl souvislý, ale tento už je.

Definice 3 Stupněm vrcholu v nazýváme počet sousedních vrcholů, tedy vrcholů, které jsou s vrcholem v spojeny hranou.

Pro ukázkou jsem doplnil k prvnímu grafu stupně u všech vrcholů.

A nyní se konečně dostáváme k tzv. eulerovským grafům.

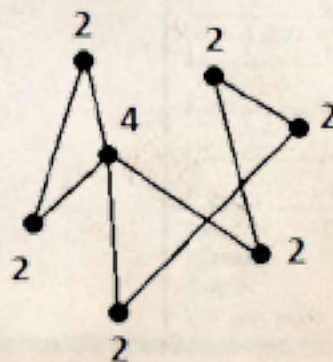
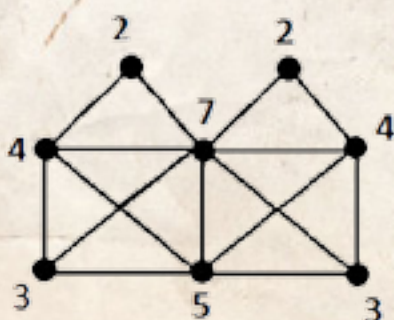
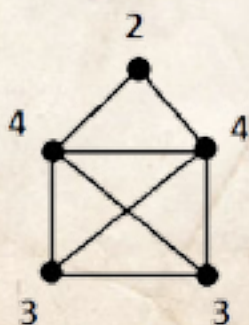
Definice 4 Graf je eulerovský, pokud v něm existuje tah, který obsahuje všechny hrany i vrcholy.

Pokud je graf eulerovský, dokážeme ho nakreslit jedním tahem a navíc skončíme tam, kde jsme začínali. Existuje ještě skupina grafů, které sice nakreslíme jedním tahem, ale neskončíme tam, kde jsme začínali. Tyto grafy se nazývají poloeulerovské.

Nyní zbývá prozradit, jak lze jednoduše poznat, jestli je graf eulerovský (ponechám to zde bez důkazu).

Ta nejdůležitější věta z celého článku Graf je eulerovský právě tehdy, když je souvislý a každý jeho vrchol má sudý stupeň. Graf je poloeulerovský právě tehdy, když je souvislý a stupeň právě dvou vrcholů je lichý, u ostatních je sudý.

Ukážeme si to na motivační úloze, do které jsem doplnil stupně u všech vrcholů:

První graf je souvislý a obsahuje právě dva vrcholy s lichým stupněm, ostatní mají sudý stupeň. Jedná se tedy o POLOEULEROVSKÝ GRAF a lze nakreslit jedním tahem s tím, že začneme v jednom ze dvou lichých vrcholů. Jako cvičení si můžete určit, kolik je možností jak nakreslit tento domeček jedním tahem.

Druhý graf je sice souvislý, ale obsahuje hned čtyři vrcholy s lichým stupněm. Tento graf tedy nenakreslíme jedním tahem, což si můžete vyzkoušet.

Třetí graf je souvislý a navíc má všechny stupně vrcholů sudé. Tento graf je EULEROVSKÝ a také jej lze nakreslit jedním tahem. Navíc můžeme začínat v jakémkoliv vrcholu a skončíme vždy tam, kde jsme začínali.

Nyní již dokážete kreslit grafy jedním tahem a co víc, dokážete určit, zdali to jde, nebo ne. Takže milí spolužáci (a možná i učitelé), hodiny jsou dlouhé a lavice velká. Kreslete grafy!

Jakub Hledík

Jablonec zaplavili atleti

V Jablonci nad Nisou se v nedě-
li 1. února konal atletický přebor Pardubického kraje.

Na 300 metrovém okruhu v hale Na Střelnici se jako první proběhli muži, kteří běželi 3000 metrů. Vedoucí skupinka v čele s Pavlem Dymákem útočila na skvělý čas. Na 1. kilometru ukazovala

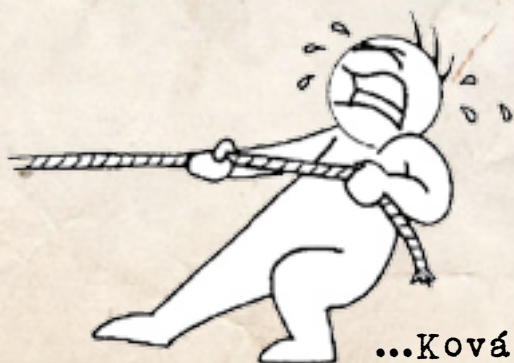
časomíra 2 minuty a 55 sekund. Nicméně závodníci byli teprve v první třetině. Pavel začal zpomalovat a na čele zůstal jen jeden závodník, který také zpomalil, a do cíle doběhl v neuspokojivém čase 8 minut a 59 vteřin. Na druhé místo

se probojoval Jan Kopecký v čase těsně pod 9 minut a 10 vteřin a třetí skončil Pavel Dymák v čase 9 minut a 20 vteřin.

Druhým závodem byl běh na 800 metrů. V tomto závodě neměl přemožitele Tomáš Halbrštát, a tak si doběhl pro titul krajského přeborníka Pardubického kraje v čase 1 minuta a 58 vteřin. Tomáš z pomyslného trůnu sesadil Jiřího Vondrejce, kterému v přímém souboji oplatil porážku z letního přeboru. Těsně za nimi skončil Lukáš Secký v čase 2 minuty.

Třetím a posledním závodem byl běh na 1500 metrů. Začalo se trochu ostřeji, když Kovář odtáhl prvních 500 metrů Kubcovi, který chtěl jít čas okolo čtyř minut. Právě na 500 metrech Kovářovi prasklo lano a Kubec se musel vydat po svých. Vyčerpaný Kovář po tomto heroickém výkonu ihned odpadl a usnul uprostřed cílové rovinky. Ze závodu se tak rázem stal závod překážkový, protože pořadatelům se nepodařilo odstranit spícího Kováře z dráhy. Závod ale nejlépe dopadl pro Pavla Dymáka, který po bronzu z 3000 metrů přidal další medaili, když zvítězil v čase 4 minuty a 8 sekund. O dvě vteřiny za ním skončil zmíněný Dominik Kubec a třetí Vojtěch Mlynář, který za vítězem zaostal o čtyři vteřiny.

Jáchym Kovář
Jakub Hledík

...Kovář tahající prvních 500m Kubce

Úvaha o čase

...

Z důvodu nedostatku času autor nemohl úvahu sepsat. Vyjde ale v příštím čísle tohoto týdne minulého roku.

Mája Požárová

Povánoční slevy

Je začátek února a už více jak měsíc nás různí obchodníci a prodejní portály bombardují nejrůznějšími, více či méně výhodnými, akcemi a slevami. Ale pozor! Jsou ty nabízené slevy opravdu tak výhodné, jak nám obchodníci tvrdí? Měli bychom být opatrní, a obezřetní, protože obchodníci se v první řadě snaží vydělat peníze a ne prodat nám věci co nejlevněji, abychom ušetřili.

Měli bychom si tedy dobře rozmyslet, jestli námi vybrána věc opravdu stojí za to, nebo jestli není dokonce možné pořídit za stejnou cenu kvalitnější věc. Jeden příklad za všechny jsou hubnouce prostředky. Snad každá třetí reklama v televizi a na internetu se nám snaží namluvit, že jsme o Vánocích přibrali a že bez toho či onoho produktu nikdy nezhubneme a nebudeme krásní a zdraví.

Je neuvěřitelné, jak dokáže reklama a sprcha správných slov zaútočit na naši psychiku a vnutit nám nějakou představu. Takto „zmanipulovaný“ člověk si pak najde dané webové stránky a rozhodne se, že si ten produkt koupí, když je za tak výhodnou cenu. Jenže! Po vyplnění formuláře nás upoutá další výhodná nabídka, od určité částky nebudete muset platit poštovné. To je

nabídka, Od určité částky nebudete muset platit poštovné. To je výhodné, řeknete si. Okamžitě projíždíte stránky a hledáte, co by se Vám „mohlo hodit“. Prohlížením webových stránek strávíte třeba celé odpoledne a Váš košík se zaplní různými věcmi, které vlastně vůbec nepotřebujete. Kvalita těchto produktů je také diskutabilní. Jejich koupě je však výhodná! No nekupte to! Takže ztratíte spoustu času a utratíte peníze za zbytečné věci, jejichž kvalita je pochybná, a které vlastně vůbec nepotřebujete.

Co z toho vyplývá? Buďme opatrní a rozmyslejme, co si koupíme. Opravdu potřebujeme tu či onu věc, nebo je to jen chvilkové „poblouznění“?

Adéla Zvárová

Absurdní drama

Přímou inspirací autory absurdních dramát z 50.let minulého století, mezi něž patřili Eugène Ionesco a Samuel Beckett, vzniklo i v našem okolí několik neobyčejných děl.

My, jakožto uvědomělí studenti a občané České republiky, chceme zabránit tomu, aby spadla pod stůl převálcována mainstreamem. Proto Vám je zde předkládáme...

Báseň tématicky inspirována baladami Karla Jaromíra Erbena, avšak v duchu absurdních dramát.

UTONULÁ

"Žbluňk!,"

Drama zobrazující strohou studentskou každodennost

SMRAD

- Do školní šatny přichází mladý sextán.

"(kročeje),"

- Je ráno (podzim), má na sobě zablácené boty a nepromokavou bundu. Zastaví se před svou skříňkou, vyndává klíče z kapsy.

"(cinkání klíčů),"

- Odemyká a otevírá skříňku.

"(lupnutí zámku a vrznutí dveří),"

- Student se nahne dovnitř a rázem omdlévá a padá k zemi.

"(žuchnutí),"

Drama s velkým "D."

TMA

- (Kdesi, kdosi...) Na jevišti svítí lampa.

- Najednou se (zdánlivě bez příčin) zhasne.

"(cvak),"

/10 vteřin ticho a pak burácivý potlesk/

Děkuji za pozornost, Karolína Vodvářková

Šum-šum-je všude-slyším ho jakoby vycházel zevnitř mne samého
-ne-nejsem to já-jen mne pohltit hluk okolí-má únava vevnitř
-nebo je to snad únava vnějšku-podlehli jsem té síle okolí-tlak
-bušení ve spáncích-šum-nedefinovatelný-nečitelný-a všude je
šedo a rozmamaně-ne-není to rozmazané-něco vyplulo nad ten
šedý smog-je to krok-kroky-kročeje-snad nejsou jedny-je jich
mnoho-jsou všude-všude-snad budu brzy rozdupán-zašlapán do
prachu země-nevím-jsem tu či nejsem-je tu vůbec nějaká zem-co
když zde není prach-ale prázdno-co když tu nejsem-a kdo jsem-
né-tak to nemůže být-jsem tu-slyším kročeje-je jich mnoho-ale
nejdou stejným směrem-rytmus-rytmus je křivolaký-rozhozený
-červený-zelený-žlutý-ty kročeje mluví-šeptají si mezi sebou
-zdraví se-nebo spolu konverzují-kecají bláboly-nebo flirtu-
jí-křach-něco křuplo-ruplo-zazvonilo-bolest-ostré zarytí-tam
někde-nalevo-tam je někde možná něco ze mne-pálí to a vlhne-a
kolem se zvýšil ten hluk-útočí na mne-něco mnou lomcuje-a ta
bolest pulzuje a štípe-bojím se-jakoby kolem ubývalo vzducho-
vých bublin-jakoby mi někdo kradl mou bublinu života-dotírají
na mne-kdo-proč-má bublina slábně-již chybí mnoho molekul
její struktury-a někdo se dere dovnitř-je to ruka-prsty-stu-
dené-dlouhé-se žlutými nehty-uchopily mne-někde nad tím já
nalevo-svírá mě-svírá mé rameno-a pod tím je to stále hor-
ké a mokré-něco tichého-vlhkého-slizkého-tiše plesklo o pod-
lahu-ano je tam podlaha-dívám se na dvě dlouhé nohy-černé
boty-pod nimi parkety-vyzáblá kolena-něco blyštivého-drob-
ného-kolem rozptýleného-povaluje se-kap-kap-to tiché plesk-
nutí-kapka mého života-rudého-obarvila ty křišťálky pod levou
rukou-mou rukou-mou krvácející-všude zas ty nekonečné kroče-
je-tisíce letmých strnulých-pohoršených pohledů-šklebí se na
mne nahoře-ze stran-šklebí se-zuby jim lezou-zubí se na mne-
tisíckrát tisíc zubů-z podlahy-z každého toho úlomku skla...

Výňatek z deníku Milouše Krokouše.
Pro AIO opatřila Karolína Vodvářková.

Hobit:

Bitva pěti armád

Režie: Peter Jackson

Hrají: Martin Freeman, Ian McKellen, Richard Armitage, Luke Evans, Orlando Bloom, Evangeline Lilly, Benedict Cumberbatch, Cate Blanchett, Christopher Lee...

Musím uznat, že když jsem šla na výše jmenovaný film do kina, neměla jsem už vlastně žádná očekávání. Viděla jsem předchozí dva hobití filmy, takže jsem přibližně tušila, že to bude obyčejný akční snímek, na kterém nejvíc práce udělal IT tým. No, ano i ne.

Začneme od kladných stránek. Tak třeba název filmu. Ten totiž naprosto odpovídá obsahu. Pravda, na začátku sice formálně zemře Šmak, to ale zabralo jen nutné minimum. Zbytek filmu musel „rozkecat“ jednu bitvu, respektive přípravu na ni. Přesto se zde objevilo i pár světlých chviliek. Skvělé herecké ztvárnění střídání stavů šilenství a přičetnosti Thorina Pavézy (Richard Armitage), spolu s ním jako vždy nezklamal ani Martin Freeman (Bilbo Pytlík) i Ian McKellen (Gandalf). Benedict Cumberbatch si jako lstivý drak tentokrát užil bohužel jenom pár minut.

Jinak se nenašlo moc co chválit. Pokud jste si ale jako diváci nepřišli užít pravou Jacksonovu Středoziem, mohli jste se i tak dobře bavit, i když asi ne podle záměru tvůrců. Slibovaný epický bitevní zážitek totiž připomínal spíše frašku, kde vystupoval i olgoj chorchoj (legendární obří červ z Mongolska), příliš ukecaný drak (který během 5 minut vypálí město a dalších 10 minut se chystá zabít jediného člověka), mocný král trpaslíků přijel na chlupatém prasátku, „velká elfí bojovnice“ osekávala jediného skřeta půl hodiny dvacetimetrovými kudličkami (a ještě se divila, že ten bídák stále žije), skřeti už se vůbec nenamáhalí připomínat skřety a (držte se) Legolasovi úplně

poprvé za 5 filmů (v prvním Hobitovi nebyl) došly šípy.

Jak už někdo trefně poznamenal, celý film připomínal spíš počítačovou hru, já jen dodávám, že tu bohužel nešly ovládat postavy a oživovací systém taky nefungoval. Skutečně nepřeháním. Nechci tu nijak vyzrazovat děj, ale Legolas v jednom momentu úspěšně napodobil kdysi populárního Maria. Při natáčení muselo být spotřebováno rekordní množství zelené barvy, protože už ani hrdinové samotní nebyli čistě „z masa a kostí“. Téměř každý z nich si stříhnul nějakou počítačovou scénu. Třeba trpaslík Dáin (to není jeden z těch 12, co si je nikdo nepamatuje) se ze zelené místnosti asi ani nehnul. Stejně tak i všech 5 armád.

Další, co musím vytknout, byl soundtrack. Celý film totiž nemá jediné zajímavé hudební místo, které by vám utkvělo v paměti. Do traileru se použila naprosto nesouvisející píseň z Pána Prstenů, něco z něj se taky nacpalo do filmu, jako snaha dát oba snímky do spojitosti. Ke stejnému účelu měla asi taky sloužit nesmyslná narážka na Aragorna na konci filmu.

Shrnuto, Hobit: Bitva pěti armád je tuctový počítačový snímek opět nacpaný akcí, fyzikálními i lékařskými nesmysly, postrádající jakýkoliv kontakt s realitou nebo divákem. I tak jsem se celou dobu, co jsem seděla v tmavém sálu, musela dusit smíchy, protože snaha Petera Jacksona přiblížit poslední díl svých hobitích omylů slavnému Návratu krále (Pán Prstenů - třetí díl) vyšla naprázdno a výsledkem je vcelku roztomilá komedie, u které (i přes hrozné zpracování knižní látky) nebudete nakonec přece jen litovat vyhozených peněz a času. Některé chyby totiž stojí zato vidět naživo.

Tereza Čermáková

P. S. Do kina jsme šli z recese v kostýmech. Jako obvykle to byla legrace, ale u vchodu nám zabavili vyměkčené LARP zbraně, štítů, trpaslíkovi skoro i plnovous a pokrývky hlavy. Nezastrašil je ani přivedený skřet.

Wild

Wild keeps her lips red,
like juicy cherries on the trees,
warm smiles make a mess of me,
there's no place where I'd rather be.

Wild's green wide eyes,
never left my haunted mind,
floating lost in the deepest sea,
there's no place where I'd rather be.

Wild loves to dance,
dewy skin moves tonight,
no one deserves her glance,
under the hot summer moonlight.

Wild is strong,
Wild is proud,
Wild is free,
there's no place where I'd rather be,
but why is she always leaving me?

Kristýna Birinyi

Love in a grave

How shall a war be fought,
love be confessed to a man who's dead?
How can we change the plot,
the bullet that passed through his head?

She loved him for his pride,
and she hated him for his attitude,
now has to place flowers where he died
and watch his limbs being chewed.

Cowardice wasn't a clue,
he was told many times,
it all happened out of blue,
and he is burried under open skies.

„I'm the daughter of the dead,
of the dead who lies,
all covered in burgundy red,
never opens his lovely eyes.”

„I'm the bride of the man,
of the man who's coffin is black,
what more to say than „Amen”,
what should I do to bring my groom back?”

„I remember when we first met,
he gave me the perfect glance,
it was two years ago I bet,
he and I holding hands.”

Two years ago she saw his smile,
fell with the one in truly love,
now all she can do is cry,
because he is gone above,

Her voice is growing weak,
shaky hands holding a bloody pistole,
Tears drop - bride of the dead, weep!
in the grave that devours her soul.

...

VŠE V JEDNOM

Tak to bylo poslední „old school“ číslo časopisu ALL IN ONE.

Našli jste zde nějaké pravopisné či stylistické chyby, o kterých byste nás rádi informovali? Hluboce se nad sebou zamyslete.

Pak pěkně vypněte počítač, nasaďte si kulicha a jděte ven si něco užít, protože život je moc krátký na hledání chyb v tiskovinách a médiích.

Děkujeme.